

НОВЕ ЖИТТЯ

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА ЦЕРКВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ХРИСТИЯН
№ 44 (511), 14 грудня 2014 р.

КРЕЩЕНИЕ В ЛЕДЯНОЙ КУПЕЛИ

Воскресенье, 7 декабря, на Днепре состоялось крещение новообращенного из мусульманской семьи Давуда. Еще раньше, в марте этого года, приняла крещение его старшая сестра Надира, приехавшая из Средней Азии в Киев на учебу. Так получилось, что на фирме, где она подрабатывала, работал наш брат Николай П., член церкви. Он засвидетельствовал ей о Христе, и она уверовала, стала ходить в церковь «Нове Життя», покаяться и приняла святое водное крещение.

Уехал домой на каникулы, Надира говорила о Христе своим родным, и хотя они не уверовали еще, но не возражали против того, чтобы Надира ходила в евангельскую церковь. Они даже отпустили в Киев ее меньшего брата Давуда. Он тоже

стал посещать церковь, уверовал в Иисуса Христа и перед отъездом к родителям на каникулы решил принять святое водное крещение. И хотя для человека с юга крещение в зимнем Днепре – это очень серьезное испытание, Давуд был тверд в своем желании вступить в завет с Господом. Домашняя группа Стаса Чернышука поддержала Давуда в его решении. Все пришли на зимний пляж

Русановки и стали свидетелями этого чудесного события.

Очень хочется, чтобы любовь к Господу и твердость в вере Давуд смог пронести через всю свою жизнь. И чтобы по его свидетельству и примеру еще многие его друзья, родные и близкие также стали христианами.

Павел Иванович Митичев

ПОДАРУНОК ВІЙСЬКОВИМ

Шановні брати і сестри! Наша церква збирає різдвяні подарунки для військових. Метою цієї акції є не тільки висловити подяку та підтримати тих, хто захищає наш спокій та безпеку, але й нагадати цим людям про головний сенс Різдва. В подарунок ми пропонуємо класти три складових:

1. Щось святкове, найкраще – цукерки.
2. Щось корисне:
  - теплі речі: шкарпетки, рукавички, шапки темних кольорів (чорний, коричневий, оліва), можна сплетені власноруч;
  - маленький кишеньковий ліхтарик, бажано з міцним (металевим) корпусом;
  - маленький файл (гаманець), що не промокає, для документів, на шнурку;
  - термос (об'єм 0,5 л);
  - картки поповнення мобільного зв'язку;
  - хімічні грілки;
  - тактичні рукавички або окуляри;
  - стікери з кавою та інші потрібні військовим речі.

3. Листівка із Різдвяним привітанням від родини, що приготувала подарунок (можна вказати свій номер телефону).

Прохання складати речі у подарункові коробки, але не закривати їх, або в міцний поліетиленовий пакет зі святковим візерунком. Прохання наклеїти на коробку (пакет) список речей, зазначити розміри шкарпеток.

Подарунки приносимо **щонеділі на богослужіння**, з 10 до 14 години, складаємо у фойє (уточнювати у групи порядку) **до 28 грудня**. Якщо немає можливості, часу складати подарунки власноруч, можна жертвувати гроші (**Олегу Магдичу, Ігорю Прусу, Дарині Коптило**). Люди, що не мають фінансової можливості зібрати повний подарунок, але в змозі сплести шкарпетки, можуть приносити їх окремо – ми додамо їх до інших подарунків.

*Координатор програми
Дарина Коптило
(096) 787 41 71, (093) 902 23 72,
(050) 150 44 54*

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ СТВОРЕНО МОЛИТОВНУ ГРУПУ

27 листопада, коли на своє перше засідання зібралась новообрана Верховна рада VIII скликання, відбулася перша зустріч Молитовної групи у Верховній Раді.

На молитву в стінах парламенту зібралось близько десяти народних депутатів з різних фракцій, повідомляє «Релігія в Україні» з посиланням на прес-службу Українського національного молитовного сніданку.

Основою молитовної групи є евангельські віруючі, обрані за списками партії «Народний фронт».

«Символічно, що сьогодні ми читали уривок з Нагорної проповіді, де йдеться про те, що миротворці є блаженними, бо синами Божими стануть. Звичайно, молилися про мир та спокій в нашій державі», – поділився враженнями народний депутат України VIII скликання, координатор молитовної групи у Верховній Раді України, **Павло Унгурян**.

Молитовна група у Верховній Раді України відкрита для всіх депутатів і зустрічатиметься традиційно щочетверга вранці.

PICU

ЛИДЕРСТВО ВО ВРЕМЕНА ПЕРЕМЕН

Глобальний Лідерський Саммит (ГЛС) в цьому році в Україні пройшов в двох містах: **27-28 листопада** – во Львові, **4-5 грудня** – в Києві. 2014 рік – це 20-й рік проведення ГЛС. Сьогодні ГЛС охоплює 90 країн, 450 міст, 15 тисяч церков і 160 тисяч учасників. Це подія для лідерів, присвячена розповсюдженню Царства Божого на землі.

Організатори вважають, що такі конференції сприяють розвитку потенціалу християн, які будуть надавати вплив у різних сферах служіння, політики, бізнесу, культури і мас-медіа. В фокусі уваги учасників Самміта – прагнення бути успішним лідером в епоху змін.

Поміж відеоспіччю іноземних профільних спеціалістів, виступали успішні українські лідери з сфер церковного служіння, бізнесу, політики і громадської життя: Глеб Співаков, голова Содружества соціальних підприємців; Александр Пасхавер, президент Центру економічного розвитку; Павел Унгурян, народний депутат України; Анна Гопко, народний депутат України, колишній координатор «Реанімаційного пакету реформ». Крім того, участь прийняли Петр Дудник, пастор і громадський діяч, організатор евакуації людей з окупованих районів Донбасу, і Сергей Косяк, священнослужитель, лідер міжконфесійного молитовного марафону в Донецьку.

ProChurch.info

ПРОПОВІДЬ

СКЛАДОВІ ЖЕРТВИ ХРИСТА

Анатолій КАЛЮЖНИЙ,
7 грудня 2014 р.

У нашої країни зараз нелегкі часи, і всі ми змучилися від щоденних поганих новин. У цей період велика відповідальність лежить на церкві. Якщо ми не станемо світлом для цього світу і не покажемо правильний напрямок, то все, що нині відбувається, буде марним, і ми винесемо з цієї війни лише шрами. Саме тому я звертаю увагу кожного християнина на основу нашого життя – Євангелію, бо переконаний, що Блага Звістка – це єдине, що в змозі змінити людину і країну в цілому.

Суть Євангелії полягає в розумінні того, хто такий Ісус Христос, розумінні Його життя та служіння, смерті та воскресіння. Кожна людина усвідомлює, що головною причиною наших негараздів є гріх. Він живе в нас і псує не лише наш внутрішній світ, а й наше оточення. Розглянемо, як смерть Христа взаємодіє із нинішніми реаліями. Ми потребуємо повного оновлення, і саме це нам може дати смерть та життя Ісуса Христа.

Розуміння того, що приносить нам смерть Христа, допоможе досягнути таємниці гріха, викуплення від нього та таємниці оновленого життя. Питання гріха та прощення – це велика проблема. Багато християн не беруть участі в причасті через те, що в їхньому житті є якийсь гріх. Хтось через це не в змозі молитися, комусь соромно ходити до церкви, а дехто не може прийняти хрещення. Коренем гріхів та відчуття власної гріховності є наша гріховна природа. Наслідки гріхопадіння живуть в кожному з нас: згрішив Адам, а гріх ліг на кожного, хто народжується на цій землі. Але не потрібно впадати у відчай, тому що Бог має план, як звільнити нас від гріха та уподібнити Ісусу Христу.

Насамперед звернемо увагу на речі, які ми бачимо на причасті, – вино та

хліб, кров та тіло. Чому в Біблії так багато говориться про кров? Кров – це ціна, яку Бог заплатив за наше звільнення від гріха. Слово Боже стверджує, що кров Ісуса очищує душу та тіло від відчуття провини. Кожному з нас знайоме те відчуття, коли ми плачемо над своїми гріхами і розуміємо, що не в змозі побороти їх самотужки. Ап. Іван підбадьорює людей у такому стані: «Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:7). Що таке ходити у світлі? Бути чесним і відкритим перед Богом, не боятися говорити з Ним про ті проблеми, які гніять серце та руйнують тіло. Отже, перший важливий момент нашої віри – **чесність перед Богом**.

Крім очищення від гріха, кров нас відкупає. Біблія говорить, що Христос «не з кров'ю козлів та телят, але

з власною кров'ю увійшов до святині один раз, та й набув вічне відкуплення» (Євр. 9:12). Ми всі були грішні, і відкуплення відбулося лише завдяки тому, що Бог прийняв ціну, яку Ісус заплатив власною кров'ю. Коли в Біблії йдеться про спокуту та очищення, щоразу в ній говориться і про необхідність кровопролиття. Зараз наш народ проливає багато крові, що також необхідно для його очищення. Ап. Павло пише: «Тож тим більше спасемося Ним від гніву тепер, коли кров'ю Його ми виправдані» (Рим. 5:9). Кров Христа пролилася заради того, щоби подарувати нам спасіння та виправдання від гріха. Головне, що відбулося на Голгофі, це твоє і моє викуплення від рабства гріху.

Смерть Христа – це ще й хрест. У кожному храмі висить хрест, який став символом християнства. Це говорить про те, що від своїх батьків людина успадкувала не лише колір очей та волосся, а й гріховну природу. Так, ми тільки-но народилися, а гріх вже є у нашому тілі. Павло пише: «Що ж скажемо? Позостанемося в гріху, щоб благодать примножилась? Зовсім ні! Ми, що вмерли для гріха, як ще будемо жити в нім? Чи ви не знаєте, що ми всі, хто христився у Христа Ісуса, у смерть Його христився? Отож, ми поквані з Ним христивням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих славою Отця, так щоб і ми стали ходити в оновленні життя» (Рим. 6:1-4). Ми вмерли для гріха, і це дає нам можливість отримати нове життя, вільне від влади гріха. «Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємось і подобою воскресення, знаючи те, що наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріховне, щоб не бути нам більше рабами гріха, бо хто вмер, той звільнився від гріха!» (Рим. 6:5-7). Це механізм звільнення: наша гріховна природа була розп'ята разом із Христом, щоб воскресла нова, вільна від гріха, людина. Україна називає себе християнською країною, і віруючих у нас, за статистикою, понад 90%. Чому ж наша країна на першому місці у світі за рівнем корупції? Такий дисбаланс існує в нашому суспільстві тому, що Христос для людей є лише традицією: Він не став живим в їхньому житті і не діє в їхніх серцях.

Перш ніж дати нам нове життя, Господь бажає зруйнувати наслідки гріхопадіння, щоб гріх більше не панував у нашому тілі. Ісус прийшов у цей світ, щоби дати нам повноцінне життя, як сказано в Біблії, життя з надлишком. Коли Бог дивиться на наше життя, Йому боляче, що ми так страждаємо та мучимося, хоча Він зробив усе, щоб ми були щасливими. На жаль, це продовжуватиметься, доки ми не усвідомимо, що наші проблеми може вирішити не якась людина, чи політична структура, а лише щире та повне навернення до Бога. Ап. Іван писав про Христа: «І життя було в Ним, а життя було Світлом людей» (Ів. 1:4). Ісус говорив про Себе: «Я – дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене» (Ів. 14:6). Єдиний шлях до благословення, свободи та життя – Христос, Голгофа, смерть та воскресіння.

Завдяки смерті та воскресінню Іс-

уса Христа, людина отримала змогу пізнати цікавий стан, що називається «нова людина». Ісус каже: «Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостається; як умре ж, плід рясний принесе» (Ів. 12:24). Цей закон діє і в духовному, і в матеріальному світах. Коли Ісус помер, то приніс багато плоду, частиною якого є й ми з вами, церква. Якщо, прийнявши Христа, ми не помремо для себе та гріха, то залишимося християнами лише за назвою. Ап. Іван писав: «Що було від початку, що ми чули, що бачили власними очима, що розглядали, і чого руки наші торкалися, – про Слово життя, – а життя з'явилося, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам життя вічне, що в Отця перебувало й з'явилося нам» (1 Ів. 1:1-2). Іван побачив, що у Христі для нас відкривається нове, повноцінне та плідне життя.

Знання та погляди людей часто дуже обмежені. Наприклад, юдеї були переконані, що Бог любить тільки їх, і Христос прийде лише до ізраїльського народу. І коли покаявся римський сотник Корнілій, вони не були готові прийняти його в своє середовище як рівноправного брата. А Господь цим показав, що для Нього не має значення ні національність, ні колір шкіри, ні попереднє життя, а важливо лише відкрите серце та прагнення змін.

Христос сказав: «Я – хліб життя. Хто до Мене приходить, – не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, – ніколи не прагнучиме» (Ів. 6:35). Люди постійно відчувають певний духовний голод і намагаються втамувати його різними духовними практиками. Але лише Христос є істинним хлібом, який в змозі наситити і заповнити порожнечу всередині людини.

Людина, яка навіртається до Бога, отримує вічне життя. Слово говорить: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті» (1 Ів. 3:14). Ми повинні усвідомити: якщо ми не любимо своїх ближніх, то не відроджені і перебуваємо в смерті.

У житті Христа була дуже сильна мотивація – любов до людей. Бог полюбив світ і віддав Сина; Ісус полюбив людей і віддав Своє життя. Якщо нам чогось і бракує на землі, то саме любові до Бога та ближніх. А наша любов найкращим чином виявляється, коли ми йдемо в світ, що гине у своїх гріхах, і говоримо про любов Христа, яка спасає. Якщо церква і ти особисто у цей критичний для нашої країни момент не візьме на себе відповідальність і не покладе себе на жертвник, за рік-півтора для України та її народу все буде втрачено, і кров наших воїнів буде пролита даремно. Сьогодні ми стоїмо на перехресті, і відповідальність за правильні рішення лежить не на тих, хто не знає Бога, а на тобі і мені. Тому ми не повинні бути байдужими – потрібно молитися, говорити та діяти. Ісус сказав Никодиму: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли хто не родиться з води й

Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:5). Ми можемо нагодувати людей, дати їм теплий одяг, забезпечити їх житлом, але якщо не розповімо їм про Христа, усі наші зусилля будуть марними, бо найцінніше, що ми можемо дати цьому світу – Блага Звістка.

Коли люди приймуть Христа, в їхнє життя прийде Божа сила. Про це сказав Христос: «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Тобі, мені, всьому суспільству потрібна сила від Бога, щоб перемагати гріх, чинити правду і жити оновленим життям.

Ісус Христос через Свою смерть та воскресіння відкрив нам джерело сили. Сила воскресіння має діяти в нашому житті. Ап. Павло, коли говорить про родину, пов'язує це з тим, що відбулося на Голгофі: «Чоловіки, – любіть своїх дружин, як і Христос полюбив Церкву, і віддав за неї Себе, щоб її освятити, очистивши вод'яним купелем у слові, щоб поставити її Собі славною Церквою, що не має плями чи вади, чи чогось такого, але щоб була свята й непорочна!» (Еф. 5:25-27). У другому розділі книги Буття описано, як Бог дав дружину Адаму. Щоби взяти його ребро, Богові довелося наслати сон на Адама. Щось подібне відбулося з Христом і Церквою – щоб отримати наречену, Йому довелося померти.

В Біблії описано погляд на смерть Христа з боку людини і з боку Бога. «Бо Христос, коли ми були ще недужі, свої пори помер за нечестивих. Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго може хто й відважитися вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:6-8). І погляд на смерть Христа Божими очима: «Вибрав у Ньому Він нас перше заложення світу, щоб були перед Ним ми святі й непорочні, у любові, признавши наперед, щоб нас усиновити для Себе Ісусом Христом, за влюбанням волі Своєї» (Еф. 1:4-5). Ми думаємо, що Христос помер за грішників, а Бог бачить, що помер за праведників, які ще не знали про це. Бог знає, кого обрав для спасіння, а ми ні, тому повинні проповідувати кожному, щоб серед сочень тих, хто почув, знайшлися ті одиниці, яких обрав Бог.

В Євангелії від Івана Господь каже: «Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя. Хто тіло Моє споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, – і того воскрешу Я останнього дня. Бо тіло Моє – то правдиво пожива, Моя ж кров – то правдиво пиття» (6:53-55).

Ми говорили про складові жертви Христа та ті надбання, які ми маємо через неї. Що потрібно, щоб ці позитивні моменти почали діяти в нашому житті? Віра та готовність віддати своє життя Христу. Якщо ми віримо в Ісуса, помираємо щодня за Нього, і Він став для нас Хлібом життя, в нас починає діяти вся повнота Його благодаті та Його сили. Амінь.

ХАНУКА – ПРАЗДНИК СВЕТА И ОБНОВЛЕНИЯ

Традиционно со 164 года до н. э. евреи всего мира отмечают праздник «Ханука», продолжающийся 8 дней (по еврейскому календарю – с 25 кислева по 2 тевета). Это слово походит от глагола «лахинот», в переводе – «освящать» или «обновлять». Другое название Хануки – «праздник света». В 2014 г. его празднуют с ночи 16 декабря по 24 декабря.

катастрофой – Храм был тем местом, которое определил Господь для того, чтобы каждый человек и весь народ мог встречаться с Богом, переживать Его присутствие.

Но среди евреев нашлось много приверженцев нового течения, называемых «эллинистами». Известно, что евреи-эллинисты в течение почти полувека были (под защитой иностранных войск) проводниками греческого влияния в своем народе; они строили гимназии и устраивали оргии, поклонялись греческим богам и высмеивали как «безнадежных ретроградов» тех, кто следовал еврейской традиции.

В еврейском календаре помимо праздников, которые Бог заповедал Своему народу в Торе, есть те, которые празднуют в память о важнейших событиях в истории народа. Одним из них является Ханука. Упоминание о нем встречается в Новом Завете: «Настал же тогда в Иерусалиме праздник обновления, и была зима» (Ин. 10:22).

Чем интересен Ханука для нас, живущих в 21 веке? События, происходившие в то время, описаны в Маккавейских книгах, не вошедших в основной канон Библии.

После возвращения из вавилонского пленения и восстановления Храма и стен Иерусалима прошло чуть больше ста лет, и Александр Македонский захватил многие земли. После его смерти Палестина оказалась под властью Антиоха IV Епифана, который решил покончить с еврейской религией, велел установить в Иерусалимском Храме статую Зевса и приказал евреям поклоняться ей, а также объявил себя богом. Для евреев это было

В то время в маленьком селении Модиин жил старый священник по имени Матитяху Хасмонеи. У него было пятеро сыновей: Йоханам, Шимон, Йехуда, Элиазар и Йонатан. Однажды в их селение пришли солдаты императора и поставили статую Антиоха, приказав жителям селения поклоняться ему как Богу. Но Матитяху и его сыновья не подчинились приказу, и все жители поселились в горы. Так началось восстание против Антиоха. Вскоре горстка непокорных храбрецов превратилась в настоящее народное войско. Когда через год старый Матитяху умер, предводителем повстанцев стал его сын Йехуда. На-

род прозвал его Макаби – Молот. Через 3 года Йехуда Макаби полностью разгромил греческих оккупантов около Иерусалима и открыл дорогу к столице.

В 25-й день зимнего месяца кислев 164 года до н. э. Йехуда вступил в освобожденный Иерусалим. Евреи пришли в Храм и выкинули из него идола. После очищения Храма они внесли свитки Торы и другие священные предметы. Оставалось только зажечь храмовый светильник – менору, но в Храме не оказалось масла. Евреи нашли запечатанный священником кувшин, в котором масла хватило бы только на один день. Они решили залить масло в менору, и произошло чудо: светильник горел всю ночь! Он горел на второй, на третий и на четвертый день... И на восьмой день огонь не погас.

На праздник Ханука зажигают ханукию, в которой 9 свечей, а не 7, как в обычной меноре. Восемь свечей праздничной меноры зажигают девятой свечой, которая называется «шамаш» – «слуга» (ивр.). Именно она указывает на Иисуса – наш истинный свет, который приходит, чтобы осветить нашу жизнь (Мк. 10:45). Он дал нам свет (Ин. 1:4-5), чтобы мы могли стать светом для других.

Праздник Ханука был установлен в память об освящении Храма и о чуде горения масла, а также о славной победе немногочисленной группы людей, верных завету с Богом, над обученной многотысячной греческой армией.

Бог допустил для еврейского народа испытания, чтобы они сделали свой вы-

бор. Верные Богу евреи не отказались от своей веры и подняли восстание. Мы тоже делаем свой выбор, когда Бог помещает нас в тяжелые жизненные обстоятельства. Когда мы делаем выбор в пользу Господа, начинается процесс обновления (2 Кор. 4:16).

Нельзя останавливаться на достигнутом, нужно нести свет истины и стучаться в сердца людей Божьим Словом. Не думайте, что вы еще не созрели для служения Богу, что мало знаете, мало умеете и не имеете опыта. Всем нам Бог дал разные таланты еще до того, как мы откликнулись на Его призыв. Начинайте служить, и Бог усилит, разовьет ваши таланты. Бог явил Свое чудо Хануки тем, кто проявил верность Ему, вдохнул жизнь в Его Храм. Бог ответит верностью всякому, кто верен Ему.

Время, в которое мы живем, предлагает нам, верующим, очень много компромиссов. Незаметно место поклонения Богу в храме, которым является каждый из нас, может стать местом поклонения идолам – в первую очередь своему «я». И сегодня каждому, кто считает себя состоящим в завете с Богом, важно позволить свету Божьему, свету Мессии просветить всякую тьму в душе, чтобы пришло настоящее обновление и освящение, отделение от мира для Бога.

«Опять говорил Иисус к народу и сказал им: Я свет миру; кто последует за Мною, тот не будет ходить во тьме, но будет иметь свет жизни» (Ин. 8:12).

baruhaba.org.ua

РЕПОРТАЖ З ПЕРЕДОВОЇ

Сергій ЛОЙКО, журналіст Los Angeles Times, який у жовтні 2014 р. провів чотири дні з українськими «кіборгами» в оточеному бойовиками донецькому аеропорту

Аеропорт – це два термінали, що прострілюються наскрізь. Темно вдень і вночі. Ліхтариками світити не можна, снайпери стріляють на третю зятяжку цигарки.

Там воюють і 40-річні, і 20-річні, навіть 18-річні. Більшість – з однією чи кількома вищими освітами. Я давно не був у такій культурній компанії. Бронетранспортер, яким приїхав, розвантажували під час запеклого бою. Там інакше не буває. Мій рюкзак забули скинути, і він поїхав назад, на базу, а в ньому був спальний мішок. Я попросив командира, щоб він передав прохання привезти його мені наступного разу. Хлопці це чули і запропонували свої речі. Підходить до мене красень «кіборг» із величезним кулеметом Калашникова і каже чистісінькою англійською: «Вибачте, сер, я збираюся йти постріляти зараз. Поки що можете користуватися моїм спальним мішком». Неважливо, чи пожартував він. Це вказує на рівень цих людей. У моменти відпочинку ми обговорювали все: кіно, театр, літературу, мистецтво. Я не помітив ніякої ненависті до Росії та росіян. Жодного разу не чув слів «кацап» або «москаль». На цьому рівні взагалі ніхто не розмовляв. Навіть не матюкались. Хіба в бою. Ці люди готові стояти за Україну до кінця.

Звісно, вони хочуть додому, надсилають СМС. Там дуже поганий зв'язок. Багато з них не кажуть рідним, що перебувають в аеропорту.

Якщо хтось і шукав там смерті, то це я, бо втратив кохану дружину і тепер намагаюся заглушити порожнечу в душі. Вона померла від раку на моїх руках. Якби вчасно звернули увагу, все могло бути інакше. Але вона постійно думала про мене, а я – про свою війну. Був на цій війні з того дня, як вашим студентам розбили голови – з 30 листопада. Відтоді з України не виїжджав.

За чотири дні в аеропорту Донецька не спав жодної секунди. Ми майже не їли, жилися адреналіном. Умови там страшні: холод собакий, протягий, буржуйок немає. Всі кашляють, відігриваються гарячим чаєм. Питна вода, як боєприпаси, – на вагу золота. Туалет – скрізь, де тебе не вб'ють.

Проте мене вразила епічність тих подій. Почувався частиною приголомшливого людського одкровення. Цього не побачиш у жодному кіно. Я був у одному човні з людьми, які боролися з 9-бальним штормом і перемогли його. Я знімав цих хлопців і не збирався робити альбом. Такі очей я не бачив на жодній війні. Бачив страх, відчай, благання. А на цих закопчених обличчях була непохитність і страшна воєнна напруга.

Дисципліна абсолютна, всі накази блискуче виконуються. При цьому стосунки між ними із панібратством, немає різниці між офіцером і рядовим. Я не чув командирського хамства. Просто братство героїв, які разом на цій ділянці фронту захищають Україну. Це були чоловіки, що робили чоловічу справу, не випинаючи себе. Усвідомлювали, що вони – справжні герої, але скромніших людей я не зустрів ніколи.

ПОСЕЩЕНИЕ ГОСПИТАЛЯ

Территория Военного госпиталя в Киеве напоминает штаб Военного округа: много людей в камуфляжной форме, участников АТО, стоят группами, обсуждая наиболее болезненные темы. По территории на инвалидных колясках перевозят раненых военнослужащих.

В палате № 9 травматологического отделения лежат четыре воина. Они прошли через миномётные обстрелы и залпы «градов», отбивали дерзкие нападения боевиков и спецназа РА и не считают себя героями. Они просто выполняют воинский долг, защищая от агрессора дом, в котором выросли. Какой же должна быть сила духа необученного военному делу человека, если он не боится сражаться с «профи», которые оттачивали свои зверские навыки в Грузии, Молдавии, Чечне и др. точках планеты! При этом легко раненые искренне переживают за тех, кто сейчас под прицелом снайперов и «градов», и снова стремятся вернуться в строй. Слава Героям!

В феврале 2014 г. в армию был призван фельдшер одного из сельских медпунктов на Виннице – 44-летний Николай. Скромный человек неохотно делился тем, как попал под обстрел возле г. Славянска и был ранен в руку. Рядом лежит Владимир, у которого война забрала правую ногу. А у Виктора поражены нога и рука.

Самый молодой в этой палате – Ираклий Чехани. Уроженец Грузии, он в детском возрасте попал с родителями в Одессу. Аттестат о среднем образовании Ираклий получил уже в 135-й киевской школе, после чего продолжил образование в Педагогическом институте им. Драгоманова как будущий политолог и правовед. Ираклий не был призван служить в ВСУ, но любовь к новой родине и желание не допустить того, что российский агрессор сделал в Грузии, побудили его стать добровольцем в отряде «Айдар». Пулеметная очередь прошла его ноги, задев мягкие ткани на левой и раздробив кости правой. Ираклий – студент 3-го курса, сейчас в академотпуске. Педагоги школы и Педагогического института могут им гордиться. Им гордятся и родные, в том числе дедушка Джонни (Джейран), который прилетел из Тбилиси и постоянно находится возле внука.

Меня поразила стойкость этих воинов во время лечения. Они рады тому, что никто из них не стал «двухсотым». Честно выполненный долг дает им право не сомневаться в правильно прожитом отрезке жизни.

Я оставил в палате книги Нового Завета, чтобы раненые могли познать ни с чем не сравнимую любовь Бога Отца, явленную через Иисуса Христа.

Алексей Полосин

НЕ ПРОЙТИ МИМО

В морозный февральский день студентка медицинского колледжа и ее парень шли по городскому рынку. Неожиданно внимание девушки привлекла молодая женщина, прислонившаяся к киоску. Мимо равнодушно шли люди. Девушка тоже сделала несколько шагов в сторону, как вдруг в сознании мелькнула мысль, обеспокоившая ее: «Ты не можешь быть равнодушной. Ты должна вернуться и узнать, не нужна ли твоя помощь».

Повинуясь влечению Духа Святого, девушка вернулась к киоску и вдруг заметила, что женщина беременна, у нее уже отошли воды, и, кажется, начинаются роды. Не будем описывать то, что произошло потом. Если коротко, то машина скорой помощи приехала уже после того, как на руках у женщины оказался новорожденный ребенок. Со знанием дела (Сам Бог направлял ее действия!) девушка быстро сделала все возможное, чтобы спасти жизнь ребенку и роженице. Многие прохожие останавливались, снимали с себя одежду и укутывали молодую маму и младенца, родившегося на улице в мороз.

В первые несколько минут малыш молчал, не издавая звука. Девушка с молодым человеком во всеулышание стали молиться: «Боже наш! Ты, Который позволил этому ребенку благополучно родиться в таких условиях, дай ему жизнь! Соверши это чудо во славу Твою!» И тут ребенок заплакал. Кто-то при этом прослезился, кто-то равнодушно смотрел, кто-то «свеженькое» чудо снимал на камеру мобильного телефона, а кто-то задумался о Боге...

Потом было много всего: благодарность новоиспеченных родителей и свидетельство им о милости и любви Божьей, медаль «За спасение жизни» студентке и народное восхищение ее поступком. А началось все с того, что мысли о Боге не давали покоя: «Ты не можешь быть равнодушной. Ты должна вернуться и узнать, не нужна ли твоя помощь. Не проходи мимо!»

Майя ТОДОСОЙ, «Вера и жизнь», № 5, 2014.

ТРЕНІНГ ЗА ПРОЕКТОМ «ХРИСТІЯНИ ДЛЯ УКРАЇНИ»

20 грудня 2014 р. у м. Київ відбудеться одноденний навчальний тренінг у рамках проекту «Християни для України». Організатор заходу – «Східноєвропейська реформація».

Теми тренінгу:

- Як піти і навчити український народ?» (Мт. 28:19);

- У пошуках моделі християнського патріотизму;
- Складаємо пазли ідеального портрету українського національного лідера;

- Що ми можемо практично зробити для побудови християнського суспільства в Україні?

Заявки на реєстрацію приймаються до 18 грудня 2014 р.

Вартість тренінгу становить 50 грн. (плата за харчування).

Місце проведення буде повідомлено пізніше.

Зв'язатися з нами можна за цими контактами:

Тел. 093 901 68 08; 067 107 37 79

E-mail: reformation-site@gmail.com

С НОВЫМ ГОДОМ, ЧЕЛОВЕК!

Новый год мы называем иначе – Рош-а-Шана – «Голова года»! Ну, какая у года может быть голова? И думать он не умеет, и замкнут в цикл: с любого дня начни отсчет, к нему же и вернешься. Год даже на старинный символ вечности (змея кольцом, хвост в пасти) не похож, скорее на кольцо «без начала и конца». Но в этот день мы отмечаем день рождения – общий для всех. День рождения того Человека, по-еврейски Адама, от которого все мы произошли, такие разные и порой непримиримые братья.

Прошу не заподозрить меня в симпатии к террористам, но ведь от родни не скроешься: все они, нелюбимые и неуважаемые, наши братья по крови. И рад бы от такой родни избавиться, да мешает библейский рассказ об общих прародителях.

«Учили мудрецы наши: почему человек был создан единственным? Для того он сотворен единственным, чтобы научить тебя, что всякий, кто погубил жизнь одного человека – свидетельствует о нем Писание – как будто погубил весь мир. А всякий, кто спас одну жизнь, – как будто спас весь мир. И чтобы никто из людей не говорил: «Отец мой выше твоего отца», и чтобы еретики не говорили: «множество владык на небе». И чтобы поведать о величии Всевышнего – ибо, когда человек чеканит монеты одним чеканом, все они похожи одна на другую, но Всевышний, хотя и чеканит каждого чеканом первого человека, ни один не похож на другого. И потому каждый обязан говорить: **ради меня сотворен мир**».

Сама же история творения в ее мельчайших подробностях – отличный материал для размышления накануне праздника.

Например, Всевышний говорит «сделаем человека». Какой фурор! С кем это Он собирается вместе творить?! Не языческое ли наследие – едко вопрошают критики. Нет, все куда проще и глубже: Творец обращается к Адаму, а значит к каждому из нас – если ты захочешь быть человеком, мы вместе – ты и Я – сделаем из тебя человека.

А еще небезынтересно, какая именно работа по Эдемскому саду была поручена Адаму. Говорят, Адам увидел в саду интересную картину: растения пробивались сквозь почву, но не растут. На его месте Мичурин забегал бы по саду с лопатой и прививочным ножиком. Но на то первый человек был Адамом, чтобы не бегать, а думать. Он понял, что им нужна вода, и не просто вода из лейки, а небесная – дождь. Дождь – это благословение, а не метеорологический феномен. Тогда-то и была произнесена первая молитва, молитва о дожде. Со взгляда на невысокие деревья в Эдеме начался молитвенный монолог человечества, а по сути великий диалог творения со Творцом.

А еще Адаму было велено охранять сад. От кого? Воров не было, погода стояла тихая, звери не шалили. Да, интуиция вас не подвела! Человек должен охранять сотворенный не им мир... от самого себя. От своих решительных рук, от революционных идей, от короткомыслия и бысроделания.

Все, что сказано о начале творения, относится и к нам, ныне живущим. Замените в рассказе «сад» на «душу» свою и готовьтесь ко дню рождения: просите дождя, не изводите посаженное и проросшее, берите в соавторы Самого Творца и делайте из себя человека, Адама, – венец творения.

Раввин Александр Фейгин

РАЗ СОВІСТЬ Є, ПОВИННА МУЧИТИ.

Інакше вона не працює.

Олександр ВЛАСЮК (творчий псевдонім – Сашко ЛІРНИК), казкар. Обраний 2000 року «найкращим дитячим письменником України». Автор і ведучий програми для дітей «Світанок» на каналі ICTV.

Добро завжди перемагає зло. Іноді здається, що все погано, все скінчилося, все пропало. Але воно залежить від точки, з якої дивишся.

Життя – це передача досвіду дітям. Так частинка нас іде в майбутнє.

Кохання – це коли хочеться робити щось добре, не отримуючи нічого у відповідь. Кохання добре в будь-якому віці й у будь-який час. Воно живе десь у грудях...

Кохання минає, але добре, що було. Подякуй йому й пам'ятай. Воно все одно в душі залишається. Згадуватимеш його у старості... Погано, коли його зовсім не було.

Мудрість не може бути багатослівною. Все просто: це добре, а це – погано. Якщо розумієш різницю, стаєш мудрим.

Остання безглузда річ, яку робив: пробував переконати москалів, що ми, українці, маємо право бути собою.

Часто потрапляю в небезпечні ситуації, але Бог веде й рятує. Надіюся на Нього.

Про любов багато розповідаю в казках. Вона – в основі всього.

Чоловік стає головним у сім'ї, якщо від рішення залежить майбутнє. Жінка бере гору, коли я знаю: від цього особливо нічого не зміниться.

Чоловік не має свої проблеми перевишувати на сім'ю. Поділитися можна, а вирішувати треба самому.

Люди у шлюбі починають думати однаково. Я починаю фразу – вона закінчує. Без неї якось сумно й нічого робити не хочеться. Як довго не бачимося – місця не нагрію.

Чоловік повинен забезпечувати родину і встановлювати правила гри. Жінка не має роздмухувати те, що не варто уваги. Сказала – й забула.

Поважай батька й матір, тоді тебе діти поважатимуть.

Розказую казки лише українською. Пробував англійською й фінською – не виходить. Треба, щоб казка текла з тебе.

У казках пишу про людей, яких зустрічаю в житті...

Казку про Януковича і яйце розказав та й забув. А вони не забули. Закрили мою передачу на телебаченні.

Щоб діти знали мову, з ними треба говорити. Як мінімум, годину на день. Про що завгодно.

(«Країна», № 43, 2014)